

РЕШЕНИЕ

№ 19939

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав, в публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6237** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по повод искова молба, подадена от А. Ш. от [населено място] чрез адв. К. от САК срещу Технически университет –С. по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, с искане за установяване и присъждане на неимуществени вреди от отменена Заповед № 2247/01.08.2023г. на Ректора на Технически университет С. за отчисляване без право на защита на ищеца, зачислен в редовна докторантура по докторска програма „Строителна техника и съпротивление на материалите“.

Сочат, че заповедта е била издадена 20 дни след влизане в сила на Решение № 3529/31.05.2023г. на АССГ по дело № 9690/2022г., влязло в сила на 19.07.2023г. Със същото, поради липса на компетентност на издателя и противоречие на основанията със закона, е прогласена за нищожна Заповед №1885/10.07.2019г. на Ректора на Технически университет С., с която ищецът е отстранен от докторантура, считано от 01.07.2019г. С последвалата заповед, при същите основания, ректорът е отстранил А. Ш. от докторантура. Правят извод, че за периода от края на обучението – 01.07.2019г. до отмяната на заповедта – 27.12.2024г. докторантът все още не е получил оценка на дисертационния труд и законосъобразно отчисляване.

Твърдят наличието на неимуществени вреди, изразяващи се в следното:

Със съдебното решение е разпоредено връщане на процедурата на етап оценяване на работата и законосъобразно отчисляване, поради което Ш. е бил поставен за изключително продължителен период от време – от 01.07.2019г. до 27.12.2024г. в невъзможност да приключи докторантската си проглама към ТУ С. и към датата на завеждане на исковата молба все още е със статут докторант – пет години след приключване на тригодишното му обучение.

Незаконсъобразно е преграден пътят му на научно и професионално развитие в

избраното направление „Машинно инженерство“.

Сочи, че е ясно, че намерението на ищеца е именно професионално и научно развитие в тази сфера, с оглед това, че през 2022г. в друго висше учебно заведение „Минно-геоложки университет“ , катедра „Подземно строителство“ – същата научна област, но различно професионално направление е защитил дисертационен труд – свободна докторантура на тема „Изследване на влиянието на корозията върху механичните свойства на строителната стомана за подземни съоръжения“. Считано от 12.04.2024г., ищецът заема длъжност „Главен асистент“ към А. на МВР.

Прави извод, че от една страна, негативният ефект от незаконосъобразното преграждане на научното и професионално развитие го е поставило в невъзможност да кандидатства в друго учебно заведение, за да работи по темата на предадения за оценка труд, тъй като докторската програма в научноизследователския проект по тази тема са започнали и извършени в базата на ТУ с държавни финансови средства от бюджета на университета и следва докторантурата да приключи в същия университет. Докато е в състояние на висящност, същият не може да кандидатства в друго висше учебно заведение при режим държавна поръчка.

От друга страна, същият е бил принуден да промени избора на професионално направление. Все в тази връзка, ищецът е бил в невъзможност да си намери работа. Твърдят се и репутационни вреди. Сочат, че двукратното му отстраняване от докторантурата е довело до уронване на престижа му и доброто му име. Употребата на израза „срам за науката“, заявено писмено при оценяване на труда му, се е отразило тежко на ищеца. За да опровергае тази теза, Ш. е прибегнал до защита на докторантура в друг ВУЗ.

С издаването на нова заповед с аналогично съдържание незабавно след прогласяване на нищожността на първата такава, ректорът е потвърдил желанието си Ш. да бъде отчислен от докторантурата, което прави този резултат целян от ответника.

След направена справка от страна на Ш. в Регистъра на академичния състав на Република България към МОН, е установено, че на 20.09.2021г. инж. К. П. е защитил дисертационен труд в свободна докторантура за придобиване на образователна и научна степен „доктор“ в същите университет, факултет, катедра и професионално направление, към които е зачислен ищецът. Същият е установил сериозна степен на идентичност между двата труда. Научните ръководители на ищеца са научни ръководители и на инж. П., а професор К. е издател на двете заповеди и председател на научното жури при защитата на доцент П.. По този начин ищецът е поставен в невъзможност да се изправи за защита на собствения си труд, поради факта, че идентична в значителна степен дисертация е вече защитена, т.е. изискването за оригинален принос в науката по чл.6, ал.3 от ЗРАСРБ за Ш. не може да бъде признато за този труд.

Претендират се емоционални вреди – чувство на унижение, безсилие и гняв от нарушено право за свободен избор на развитие от очевидно целения резултат. Налице било противоправно преграждане на пътя на развитие в избраното професионално направление.

По делото е постъпило становище от ответника, който оспорва иска като напълно неоснователен. В проведеното съдебно заседание ищецът се представлява от адв. К., която поддържа исковата молба. Депозира подробни писмени бележки и претендира разноските по делото. Прави възражение за прекомерност на разноските, заявени от процесуалните представители на ответника.

Ответникът се представлява от адв. В. и адв. Б., които оспорват иска. Представят подробни писмени бележки и претендират разноските по делото.

Съдът, на база данните по делото, като съобрази становищата на страните и закона, намира следното:

По делото няма спор, че е издадена Заповед № 2247/01.08.2023г. на Ректора на Технически университет С. за отчисляване на А. Ш. от редовна докторантура без право на защита, която е отменена от АССГ по дело № 8463/2023г. Решението е потвърдено от ВАС по дело № 5890/2024г. и е влязло в сила на 27.12.2024г. С цитираните съдебни решения заповедта е отменена, поради неспазване на процедурата, като преписката е върната на органа.

Към настоящия момент не се установи издаване на последваща такава.

Съдът приема, че е сезиран с иск за вреди именно от тази заповед, с оглед начина на формулиране на петитумма в исковата молба. В същата се сочи, че е била налице предходна заповед, която е обявена за нищожна, но искът касае вреди от Заповед №2247/01.08.2023г.

Предмет на производството са претърпяните неимуществени вреди от тази заповед от страна на ищеца, както и причинно-следствената връзка между тях и отменената заповед.

Съдът отчита установеното от присъединените производства, че докторантурата на Ш. е започнала със Заповед № 2150/04.07.2016г. на Ректора на ТУ С., с оглед което тригодишният период изтича на 04.07.2019г. Работата по нея не е приключила, с оглед издадените и последващо отменени заповеди. След постановяване на окончателното решение за отмяна на втората заповед от 27.12.2024г., са изготвени писма от Ректора на Техническия университет до Ш. на 14.02.2025г. за дата 02.04.2025г. и от 24.04.2025г. за дата 11.06.2025г., с което го канят да се яви в университета с цел атестация на докторант за работа през период 16.09.2017г. – 30.06.2019г., като му указват необходимостта от представяне пред КС на отчет за извършваните дейности – докладване на получените резултати и отчет за изпълнението на индивидуалния план. Представени са протоколи /л.52 – л.55 по делото/, от които е видно, че атестацията е отложена, поради невявяване на кандидата за докторант Ш.. Установява се обаче от справка от „Български пощи“ЕАД /л. 103 по делото/ че Ш. не е бил надлежно уведомен за второто писмо, по вина на пощенския оператор.

От данните по делото се установява още, че на 20.09.2021г. инж. К. П. е защитил дисертационен труд в свободна докторантура за придобиване на образователна и научна степен „доктор“ в Техническия университет С., Факултет по транспорта, Катедра „Механика“ /ново наименование „Съпротивление на материалите“/, професионално направление 5.1. „Машинно инженерство“, с тема „Изследване на якостно-деформационните свойства на пръти стомана S235 с различна степен на корозия“, която е сходна с тази на ищеца „Влияние на корозията върху механичните свойства на стоманите“. Съгласно чл.6, ал.3 от ЗРАСРБ, предвиждащ изискване за оригинален принос в науката, ищецът не би могъл да защити дисертационния труд, който е подготвял.

Установява се още, че настоящият ищец е защитил през 2022г. дисертационен труд в друго учебно заведение „Минно-геоложки университет“, Катедра „Подземно строителство“, научна област 5 – Технически науки, но в различно професионално направление – 5.7 „Архитектура, строителство и геодезия“ на собствени разноски на тема „Изследване на влиянието на корозията върху механичните свойства на строителната стомана за подземни съоръжения“ по докторска програма „Подземно строителство“.

Налице са и данни, че ищецът е бил назначен в А. на МВР като главен асистент от 12.04.2024г.

Същият е депозирал заявление №21-00-171/30.05.2019г., с което оттегля внесения дисертационен труд на 27.03.2019г., като сочи за причини принадлежността към различни научни школи по изследователските въпроси в дисциплината „Съпротивление на материалите“, респ. ниското ниво на колегите, както и отрицателните им становища. Последното се представя от страна на процесуалните представители на ответника с оглед съпричиняване на незавършването в срок на процедурата.

Съдът намира, че доколкото последващо на тази молба е издадена Заповед 1855/10.07.2019г. за отстраняване на лицето от редовна докторантура, но същата е оспорена, вследствие което е

прогласена за нищожна, следва, че Ш. е имал желание за продължаване на докторантурата си именно с посочения дисертационен труд. Извън това, предмет на настоящото производство е отражението на последващата заповед за отчисляване върху емоционалното състояние на ищеца, а не процедурата по докторантурата му в Техническият университет. За същото вече са постановени предходни влезли в сила съдебни актове, като вторият от тях е зачел неспазване на процедурата в хода по оценяването, както и наличие на конфликтни личностови отношения с ръководителя на докторанта д-р инж. В. Ц.. Наличието на изцяло противоположни становища по научни въпроси, както и като цяло отрицателното мнение на д-р инж. Ц. бяха установени и при изслушването на показанията му като свидетел по настоящото дело.

От изслушаната и приета медицинска експертиза се установява следното:

От представена медицинска документация, както и от осъществени прегледи се установява безспорно, че А. Ш. страда от кожно заболяване „псориазис вулгарис“. Промените по кожата, първоначално установени, са локализиращи в зоните на скротума и подбедриците двустранно. От медицинската документация от 2025г. се сочи, че заболяването датира от 2019г. При осъществен преглед тази симптоматика се потвърждава, като синдромите са вече с разнородна локализация – само и предимно в зоната на скалпа, като претибиално двустранно са налице данни за постинламаторни хиперпигментации. Установено е още наличието на еритемато-сквамозни, сребристи люспи, локализиращи в окосчената зона на скалпа, разположени върху еритемна основа. Промените обхващат почти целия скалп под формата на плаки, като конфлуират помежду си на места.

Освен клинични данни, са налице и категорични хистопатологични данни за тази диагноза.

Заболяването е лечимо, но се характеризира с хронично-рецидивиращ характер, който понякога е непредвидим. Основни фактори са стрес, инфекции, алкохол, както и определени медикаменти. Изготвена е панорамна снимка на зъбните корени и е изключен зъбен фокус.

Заболяването не е в ремисия. Субективно пациентът страда от тежък сърбеж, на места съпроводен от ескулация на лимфа и кръв, кагато псориазисната плака бъде разранявана. Овластяването е посредством локални средства. Пресистирането на симптоматиката би могло да доведе до тежка стигматизация, перманентен дискомфорт, стрес. Одыт на болестта е хронично рецидивиращ, с момента на обостряне. Заболяването към момента е в лека към средно тежка форма.

Липсват данни за други съпътстващи заболявания, но се констатираат тревожност и депресия.

От останалите медицински документи по делото и от разпита на свидетелката С. / майка на ищеца/ става ясно, че лицето е прекарало сериозно белодробно заболяване през 2018г., което е наложило ползването на дълъг отпуск по болест от 17.09.2018г. до 15.03.2019г.

Установено е още, че А. Ш. е в развод от 2017г., който е приключил към 2024г. с Определение на ВКС.

При така установеното от фактическа страна, от правна съдыт приема:

Исковата молба е процесуално допустима. Предпоставка за допустимост на иск по ЗОДОВ е наличие на отменен административен акт. Съдыт, с оглед обема на заявления петитум, намира, че вреди се търсят от Заповед № 2247/01.08.2023г. на Ректора на Технически университет С. за отчисляване на А. Ш. от редовна докторантура без право на защита, която е отменена от АССГ по дело № 8463/2023г. Решението е потвърдено от ВАС по дело № 5890/2024г. и е влязло в сила на 27.12.2024г. С цитираните съдебни решения заповедта е отменена, поради неспазване на процедурата, като преписката е върната на органа.

Правилно е определен и ответника – Технически университет С., с оглед разпоредбата на чл. 205, ал.1 от АПК.

Не се споделя възражението в представените писмени бележки от ответника, че поради това, че преписката е върната за процедурни нарушения и е все още висяща, производството е недопустимо. Т. би било то, ако предмет на иска беше имуществена вреда от акт, разпореждащ имуществена облага, какъвто не е настоящият случай.

За несъстоятелно съдът приема и другото възражение за недопустимост, обосноваващо липсата на сигурност в защитата на дисертационния труд, респ. за изхода от производството по докторантура. Оспорената и отменена заповед няма за предмет отхвърляне на докторантурата, а отчисляване на лицето без право на защита, което спира процеса по одобряването ѝ. Действително, с прекъсването му, се препятства избраният от лицето път на научно развитие, вредите от което са предмет на производството.

Разгледана по същество, съдът приема исковата претенция за частично основателна по отношение на част от твърдяните вреди и по отношение на размера си.

С оглед установеното по-горе, съдът приема, че издаването на Заповед №2247/01.08.2023г. на Ректора на Технически университет С., е допринесло за необосновано удължаване на процедурата, препятствана е възможността да защити докторантура именно по желаното направление, нанесени са репутационни вреди, както и негативни изменения в психо-емоционалното състояние на лицето, което няма как да не се отразява и на здравословното му състояние.

Съдът приема, че действително е налице прекомерно удължаване на процедурата по защита на дисертацията, тъй като същата е два пъти прекъсвана с двете издадени заповеди, първата обявена за нищожна, втората отменена с окончателно решение. Поради това все още е налице висяща процедура по придобиване на образователна и научна степен „доктор“ при ТУ С.. Сочените обстоятелства от страна на ответника, включващи дългосрочни заболявания и отсъствия, вменени като съпричиняване, съдът не споделя. На първо място, те са съобразени и обсъдени в съдебните решения, с които заповедите са отменени, именно поради неправилно процедиране от страна на висшето учебно заведение. По отношение на направеното оттегляне съдът вече изложи мотиви, които стъпват на изготвената последващо жалба от страна на лицето, които доказват желанието му да довърши процедурата. Нещо повече, съдът приема, че този отказ косвено носи информация за напрежението и стреса, които са провокирани у лицето множеството критични и негативни забележки.

Не се опровергават тези изводи от защитата на друг и различен дисертационен труд, респ. придобиването на образователна и научна степен „доктор“ в друго направление и в друго висше учебно заведение. Що се касае до научните направления, както и заявеното желание от страна на Ш. да защити труд именно по него, защитата на друг и различен такъв е ирелевантна.

Приложените доказателства, установяващи частично наличие на трудови правоотношения, съдът приема, че доказват тезата, че заповедите не са се отразили на трудовата дейност на Ш.. Същите установяват факта, че лицето не може да търси вреди, представляващи заместване на доход, липсващ поради издадените заповеди, каквито не са и заявени. Отделно от това, осъществяването на трудова дейност обичайно е необходимо, а не носи информация за психо-емоционалното състояние на човека. Не се доказва и тезата на процесуалния представител на ищеца, че именно поради издадените заповеди, Ш. е бил без работа. Доказва се, че не е допуснат до конкурс за заемане на длъжност „асистент“ в УАСГ, но съдът не намира пряката причинно-следствена връзка с отменените заповеди, тъй като е налице само изявление за знание у членовете на комисията за това отстраняване.

Напротив, има данни, че лицето е работило частично през процесните периоди, но както беше посочено, съдът приема за недоказана причинно-следствената връзка между заповедите и периодичната липса на трудови правоотношения.

В психо-емоционалното състояние на лицето съдът приема, че заповедите са имали налице реално негативно отражение.

Без да се приема за доказано, тъй като съдът приема, че не е, че Ш. е бил в продължителен период без работа в процесния отрязък от време поради тях, то дори усещането у лицето за връзка между затрудненията при търсене на работа и заповедта за отчисляване, са създали у него чувство за унижение и несигурност.

Т. се доказва и от изслушаните свидетелски показания на неговата майка, както и свидетеля Г. – негов колега в процесния период.

Съзнанието, че лицето е останало без право да довърши процедурата си за придобиване на степен „доктор“ в желаното направление и учебно заведение, съпроводено с негативни оценки, както и съзнанието, че това се разпространява между колегите, безспорно и логично би довело до проява на завишена чувствителност, обида и унижение. Посоченото от свидетеля Г., че е спрял да общува с колегите си, както и че е спрял участието си в комплексни експертизи, по които са работили съвместно, води до извод за отчужденост и съмнения в собствените възможности. За самообвинения и занижена самооценка споделя и неговата майка като свидетел. Показанията на същата съдът зачита, като ги разглежда комплексно заедно с останалите доказателства по делото. Показанията на същата по отношение конкретно на разпитания Т. Т. съдът не цени, с оглед това, че бяха разколебани. Но по отношение на общото състояние на лицето, съдът приема, че няма причина да не се довери.

Съдът приема, че установеното дерматологично заболяване, косвено доказва наличието на стресови фактори, един от които е прекъсването на научната дейност на лицето в ТУ. Началото на заболяването е заявено от майката на Ш., както и потвърдено в назначената съдебно-медицинска експертиза. Вярно е, че описаното в епикризата датирание на състоянието е по снета от пациента анамнеза, но последното е все още активно, според експертизата рецидивиращо и началната дата на проявата му, на първо място не се опровергава, на второ място – не е рещаваша, тъй като стресът е между факторите, които го провокират и съвпада с процеса на прекратяване на научната дейност на лицето, който е бил продължителен.

По изложените съображения, съдът приема иска за частично основателен. Съдът приема, че при тези установявания, исковата молба се явява доказана по основание.

По отношение на размера, съдът съобрази следното:

На основание чл. 52 ЗЗД, размерът на вредите следва да се определи по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно

съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на чл. 52 ЗЗД, база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая, от една страна следва да се съобрази времевия период, който в случая е около 5 години, за което съдът съобразява първоначалната заповед от 2019г., така и препятстваната изобщо възможност за защита на докторантурата по желаното направление.

Доколкото обаче няма друг начин да бъдат оценени нанесените на Ш. морални щети и предвид продължителността и сравнително високата степен на интензивност на изпитаните негативни чувства и емоции и като взема предвид социално икономическите условия в страната, съдът намира че предявеният иск за неимуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 10000 (десет хиляди) лева в равностойността им в евро или – за сумата от 5 113 евро / пет хиляди сто и тринадесет евро/. За разликата до пълния предявен размер от 20 000 (двадесет хиляди) лева искът следва да бъде отхвърлен. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. на Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд (ОСГК, ВКС), при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните това е моментът на тяхното издаване. Следователно, при направения извод за основателност на главния иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, произтекли от отменената Заповед от 2023г. в определения от съда размер – 10000 лева, основателна се явява и акцесорната претенция за лихва за забава от 24.12.2025г. до 16.06.2025г. в размер на 619.67 лева, в равностойността им в евро – 316.83 евро, както и законна лихва за времето от завеждане на исковата молба до окончателно изплащане на обезщетението.

При този изход на спора, разносните следва да бъдат понесени по съразмерност. Съдът обаче споделя тезата на процесуалния представител на ищеца, че заявената

претенция за адвокатски хонорар от страна на процесуалните представители на ответника е завишена. За завишена намира и претенцията за адвокатски хонорар на процесуалния представител на ищеца.

Размерът на адвокатските възнаграждения следва да е справедлив и пропорционален на предоставената услуга. Съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗАДВ, размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото те следва да се обосновават с два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. Подобни мотиви в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва, относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: " В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Изложеното потвърждава тезата, че Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която предвижда определяне на последните единствено в зависимост от материалния интерес по спора, без да отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставяне на адвокатска услуга, противоречи на чл. 36, ал. 2 ЗА, тъй като определените съобразно Наредбата възнаграждения не биха могли да са справедливи и обосновани. Противоречието на подзаконов нормативен акт със закона води до приложение на чл. 15, ал. 3 ЗНА и определяне на дължимите възнаграждения по справедливост.

Във връзка с решение на СЕС по преюдициално производство - дело С-438/22, имащо сила "Еrga omnes", съдът след анализ на гореизложените характеристики на производството пред настоящата инстанция счита за необходимо служебно да редуцира възнагражденията и на двете страни. Съдът намира, че справедлив размер на адвокатски хонорар следва да бъде определен към 1500 /хиляда и петстотин/ евро.

Страните по договорите за правна защита и съдействие естествено са свободни да

уговарят какъвто желаят размер на адвокатските възнаграждения, независимо в каква степен той надхвърля минималния размер по наредбата и независимо от това, дали той е съобразен с действителната фактическа и правна сложност на делата, а както е видно, и независимо от това дали защитаваната страна е бюджетно учреждение, което разполага с юрисконсулти или не. Адвокатският труд е от изключителна важност за правната сигурност в правовата държава и целта на решението в никакъв случай не е той да бъде омаловажен. Свободната воля на страните обаче не може да се противопостави на насрещните страни, спрямо които се реализира отговорността за разноски. При реализиране на тази отговорност, тежестта, която загубилата делото страна или съответната държавна или общинска администрация понасят, трябва да отговаря на критериите за пропорционалност и справедливост. Тези критерии трябва да залегнат по подходящ и обоснован начин в съответна наредба на Висшия адвокатски съвет, както посочват и Върховния административен съд, и Съдът на Европейския съюз в цитираните по-горе решения. Това ще гарантира принципа на правовата държава не само в неговия формален смисъл, като принцип на правната сигурност, но и в неговия материален смисъл, като принцип на материалната справедливост.

При така определените адвокатски хонорари, следва, че в полза на ищеца са дължими 568.33 евро по съразмерност, а в полза на ответника 1050 евро, по съразмерност.

Воден от горното и на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203 и следващи от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Технически университет С. да заплати в полза на А. В. Ш. сумата от 10000 лева в равностойността им в евро - 5 113 евро / пет хиляди сто и тринадесет евро/, ведно с лихва за забава от 24.12.2025г. до 16.06.2025г. в размер на 619.67 лева, в равностойността им в евро – 316.83 евро, както и законна лихва за времето от завеждане на исковата молба до окончателно изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция в останалата ѝ част до сумата от 30 000 / тридесет хиляди/ лева.

ОСЪЖДА Технически университет да заплати в полза на А. Ш. разноски в размер на 568.33 / петстотин шестдесет и осем евро и тридесет и три цента/ евро.

ОСЪЖДА А. Ш. да заплати в полза на Технически университет С. сумата от 1050 / хиляда и петдесет/ евро.

Решението подлежи на оспорване пред ВАСв 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ

